

Børne Blad

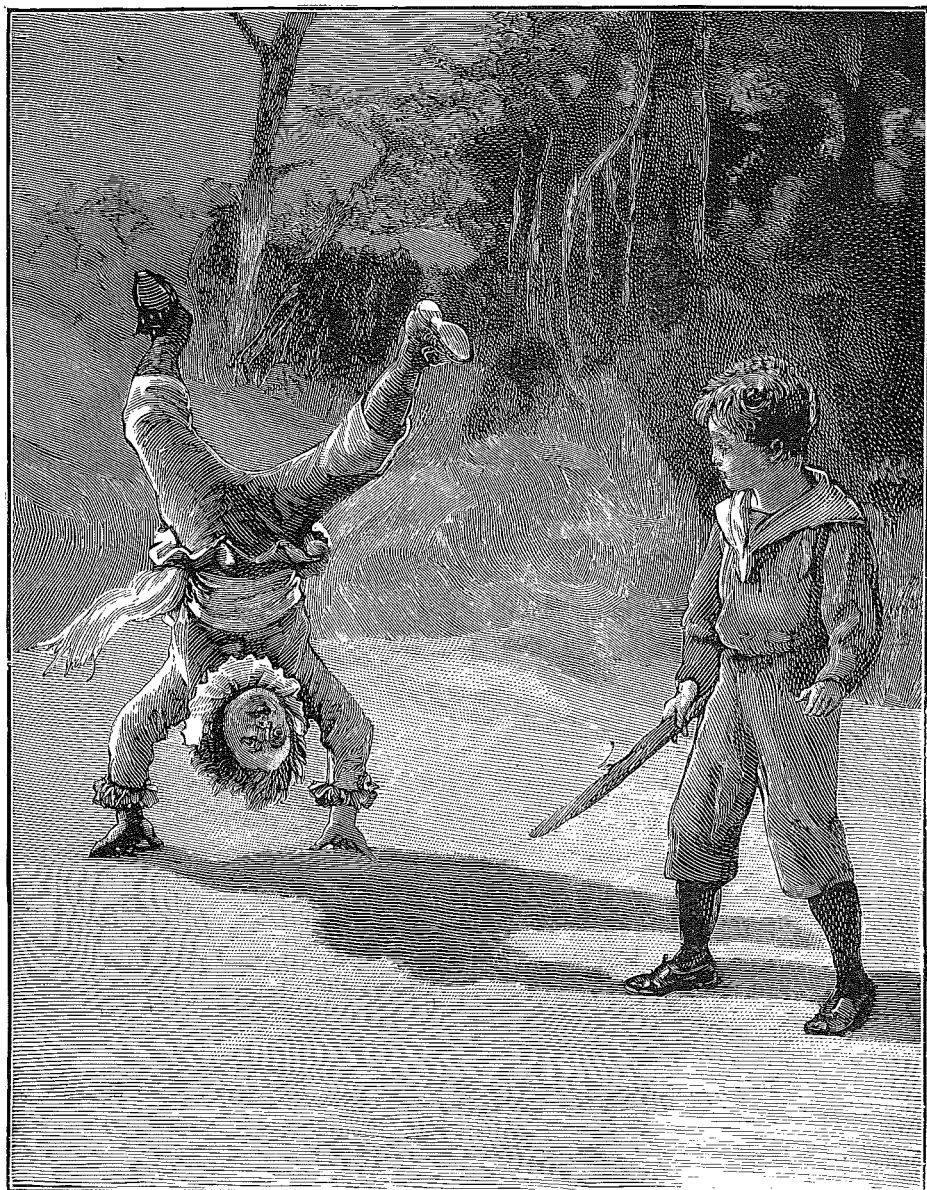

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 42.

20de oktober 1894.

20de aarg.

En liden instruktør.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forklud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Breve og bestillinger, samt alt, hvad der angaar Abonnementen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af Bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Enogfyrrethvendede lektse.

Den femte bøn.

ABC-klassen: Lut. 6, 37: „Forlader, saa skal eder forlades.“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring til den femte bøn.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Matt. 3, 23, 24: „Naar du ofrer din gave paa alteret og kommer der ihu, at din broder har noget imod dig, saa lad din gave blive der for alteret, og gaa først hen, forlig dig med din broder og kom da og ofre din gave!“

Pinke.

1. Hvad forståes her ved skyld? Vor gjæld til Gud, det er vore synder og deres skyld, timelig og evig.
2. Hvad betyder det at forlade? Gaa bort fra, tilgive, glemme.
3. Trænger den troende, som har faaet sine synders forlæbelse, at bede denne bøn? Ja, hver dag; thi efter- som vi daglig synder, forlæber vi hver dag straf.
4. Hvad kaldes den slags synd, som de troende begaar? Skyldbeligthedssynd. En troende begaar ingen ond- skabsynd.
5. Vil Gud forlade (glemme) vore synder? Ja, af sin barmhertighed og naade vil han gjøre det.
6. Men kan Gud, som er en retfærdig Gud, glemme synden? Ja, for Jesu skyld; thi han bar vore synder og led deres straf.
7. Hvorfor siges vor og ikke min skyld? Fordi vi skal befordre hverandres salighed; dels ogsaa fordi vi er ofte skyld i andres synder og deres straf.
8. Hveem er vore skyldnere? Andre mennesker, som kan have syndet imod os.
9. Hvad lover vi Gud i denne bøn at gjøre mod dem? At forlade dem, som han forlader os, og for ilbegjort give belgjæringer igjen.
10. Er andres synd mod os stor, sammenlignet med vor synd mod Gud? Nej, den er næsten intet. Se Bbh, 68. (1 talent er fra 1,200 til 1,600 dollars, en denar er 14 cents.)
11. Er det let af hjertet at tilgive den, som har syndet imod os? Nej, det kan vi alene gjøre ved Guds hjælp.
12. Hvorledes skal vi vise, at vi har tilgivet vore „skyldnere“? Det er ikke nok med munden at sige, at alt er glemt; vi maa ogsaa glemme i hjertet og i vort hele forhold vise den hjærlighed, som vidner derom.
13. Hvad beider den om i den 5te bøn, som ikke tilgiver sine skyldnere? Om at Gud heller ikke vil tilgive ham hans synd og straf.

Lessons for the Sunday School.

Forty-first Lesson.

THE FIFTH PETITION.

ABC Class: Luke 6. 37: “Forgive, and ye shall be forgiven.”

Catechism Class: Luther's Explanation of the Fifth Petition.

Explanation Class: Same as above, and Matt. 5. 23, 24: “Therefore if thou bring thy gift to the altar, and there rememberest that thy brother hath aught against thee; leave there thy gift before the altar, and go thy way; first be reconciled to thy brother, and then come and offer thy gift.”

INSTRUCTION.

1. What is here meant by trespasses? Our debt to God, that is, our sins and their punishment, temporal and eternal.
2. What does it mean to forgive? To remit, to pardon, to forget.
3. Is it necessary for the believer, who has received the forgiveness of his sins, to offer this prayer? Yes, daily; for we daily commit much sin, and daily deserve punishment.
4. What kind of sins does the believer commit? Sins of weakness. A believer commits no sin of malice.
5. Is God willing to forgive (forget) our sins? Yes, he is, through his mercy and grace.
6. But can God, who is a righteous God, forget sin? Yes, for Christ's sake; for he bore our sins and suffered their punishment.
7. Why do we say *our* and not *my* trespasses? Because we should aid others to work out their salvation; also because we are often guilty in the sins of others, and their punishment.
8. Who are those that trespass against us? Those who may have sinned against us.
9. What do we here promise God to do toward those that sin against us? To forgive them, even as God forgives us, and to do good toward those who may injure or offend us.
10. Can the sin of others against us be as great as ours against God? No; it is as naught in comparison. See B. H. 68. (One talent is equal to from 1,200 to 1,600 dollars.)
11. Is it easy heartily to forgive those who have sinned against us? No; we can do so only by the aid of God.
12. How shall we show that we have forgiven those who have sinned against us? We must not only say that all is forgotten, we must also forgive in our hearts, and show our love in our actions.
13. What does he ask in this petition who will not forgive those who sin against him? He asks God, not to forgive him his sin and punishment.

Døde kroppe raadner og stinker af sol og regn, levende vekster blomstrer derved og modnes.—[M. J. Laache.]

En kapseilads paa havet.

(Efter May Lay.)

1. Beddemaalet.

Det var ombord paa barkskibet „Orion“ af Hamburg; jeg var med som passager paa en reise fra Australien til Kina. Vi havde passeret de ostindiske øer, en frisk vind fylde seilene, og det prægtige skib aled raslt nordover.

Kapteinen sad udenfor sin kahyt og dampede velbehagelig paa sin pipe, og som passager kunde jeg ikke finde paa noget bedre end at sætte mig hen til ham og faa en lun snakke. Medens vi saaledes sad og snakkede sammen, reiste han sig pludselig og stirrede langt ud i synskredsen. Jeg fulgte retningen af hans blik og opdagede tilslut langt, langt borte flere smaa, sorte punkter paa havet.

„Ser De der?“ sagde han tilslut. „Der har vi de fire brødre“ eller the four brothers, som englænderne siger. Det er klipper, som kan være alt andet end behagelige at komme i berøring med, hvis man om natten uforudseet skulde komme nær dem.“

„Ja, jeg ser dem godt“, svarte jeg, „men her paa aabne sjøen kan det da vel ikke være saa vanskeligt at slippe afveien for dem.“

„Det er nok saa“, sagde han, „men sjøfolkene styrer gjerne saa vidt nær dem, at de faar dem istgte for derfra at bestemme kursen videre. Jeg har selv oplevet et sørgeligt eksempel paa, hvorledes det kan gaa, naar man ikke er forsigtig, og De kunde kanske have lyst til at høre derom.“

Jeg havde paa reisen flere gange faaet erfare, at kaptein Hansen var sjelden slink til at fortælle, naar han var i godt lune, og dette var han altid, naar der var pent veir og god vind. Med glæde modtog jeg derfor hans tilbud.

„Ser De, unge mand“, begyndte han, „det er nu omtrent seks aar siden, da jeg med min Orion skulde seile fra Sidney til Hongkong. Kaptein Jensen paa Katarina skulde gjøre samme reise. Vi var gamle, gode venner, som ikke havde seet hinanden paa lange tider, men nu var trufne sammen i Sidney. En aften sad vi sammen i kahytten ved et glas vin og ønskede hver-

andre en lykkelig reise og vel mødt igjen i Hongkong. Tilslut sagde min ven Jensen: Lad os nu se, hvem der kan være første-mand i Hongkongs havn! Den, som kommer sidst, skal traktere en god aften-smad paa den anden.“

„Jeg er nu ikke af dem, som liker saadanne beddemaal; men jeg var i godt humør og gik derfor spøgende ind paa beddemaalet.“

„Næste morgen lettede vi anker og seilede for god vind ud af Port-Jackson-Bai. Begge skibe sendte i løbet af dagen hilsener til hverandre, men om natten tabte vi Katarina' affyne. Kaptein Jensen havde taget en lidt mere vestlig retning, og hans lanterne forsvandt i det fjerne som en nedgaaende stjerne.“

„Reisen gik godt; hver dag tilbagelagde vi et anseligt stykke og havde passeret de ostindiske øer ligesom nu. Da kommer en morgen skyrmanden hen til mig og siger: Kaptein! En seiler i læ. Jeg tror næsten, det er Katarina.“

„Jeg tog min kikkert. Jo ganske rigtig, det var Katarina, som kom skyrrende henimod os. Snart var vi saa nær hinanden, at vi kunde samtale ved hjælp af flagstignaler, og holdt os hele dagen i nærheden af hverandre. Det pene veir, som vi hidtil havde haft hele veien, syntes nu at skulle holde op; luften blev noget taaget, og solen gik ned i en tæt taagebank. Samtidig stilleden vinden næsten ganske. Uden at have faaet øie paa klipperne gav jeg ordre til at mindste seil. Herved kom Katarina, som var bleven noget bag os, atter nærmere, saa vi endog kunde raabe over til hverandre. „Hvad skal det bethyde, at du minker seil?“ raabte Jensen.“

„De fire brødre er ikke langt væk“, var mit svar.

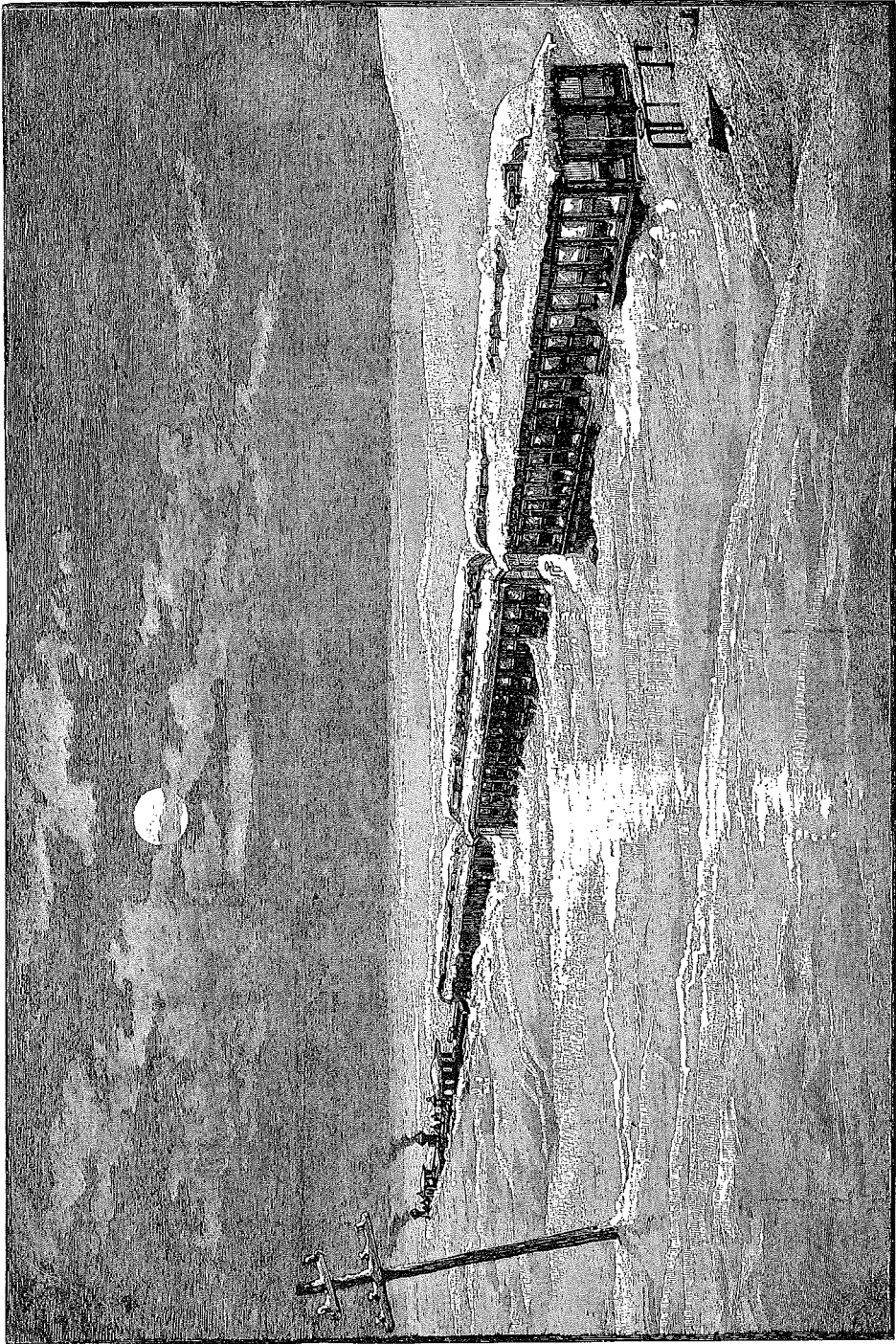
„Hvad kan det gjøre i saadant pent veir? Man kan se dem, naar maanen kommer op.“

„Det vil blive tykt inat, og forsigtighed skader ikke.“

„Jeg hørte Jensen briste i en høi latter, som gjorde mig ubehagelig tilmode. Jeg tænkte paa det beddemaal, som jeg nærmest i spøg havde gaaet ind paa i Sidney. Jeg havde straks angret paa det og gjorde det endnu mere nu. Som følge deraf raabte jeg til ham og bad ham ikke mere hufte paa det dumme beddemaal. Jeg skulde under

Et kys til godnat.

Sneshindringer.

enhver omstændighed betale det gode aftenens-maaltid.

„Nei tal', sagde han, det er ikke de stakars penge, det kommer an paa. Men —
— Mere kunde jeg ikke høre. 'Katarina' seilede aften for fulde seil og var snart forsbunden i det frembrydende mørke.“

2. „De fire brødre“.

„Jeg havde ikke taget seil. Veiret blev mere og mere mistænkeligt. Det varede ikke længe, før vi var indhullede i tæt taage, og tunge regndraaber plassede mod dækket. En stund senere sprang vinden om og begyndte at syge i heftige stormstød henad sjøen.

„I de mange aar, som jeg har faret tilfjøs, har jeg sjelden haft en saa urolig nat. Mere end en gang i løbet af natten maatte jeg op paa dækket for at betragte veiret; dog var det ikke saa meget for min egen skyld; thi der var ingen fare for 'Orion', og min førstestyrmænd, som havde vagt, kunde jeg stole paa som paa mig selv. Det var min ven Jensen's dumdriftighed, som ikke lod mig faa ro. De enkelte regndraaber, som var falden fra taagen, var gaaet over til et voldsomt regnstyl, som stormen blæste lige i ansigtet paa os.

„Ud paa morgenkanten lagde ubeiret sig. Vi kunde atter gjenoptage den gamle kurs for saa snart som muligt at komme forbi de saa frygtede klipper.

„Det blev middag, uden at vi enten fik glimt af 'Katarina' eller klipperne. I mit hjerte haabede jeg, at min ven maatte være kommet langt forbi dem og undte ham saa hjertens gjerne glæden ved at vinde veddemaalet. Og nu da det klare solskin havde jaget bort nattens skræmmebilleder, maatte jeg næsten le over den vigtighed, som Jensen havde lagt paa dette at være i Hongkong nogle timer tidligere. Jensen vidste forresten ligesaa godt som jeg, at 'Orion' var en bedre seiler end 'Katarina', og derfor kunde det nok endnu hende, at jeg kom først.

„Klipper ifigte! I'ød der fra den matros, som jeg havde sendt op i falkemasten for at holde udtig. Snart kunde vi ogsaa fra dækket opdage fire mørke punkter, som danne de spidse toppe paa den største af klipperne. Hvert øieblik bragte os nærmere; jeg bad rormanden at styre lidt mere østlig

og greb min kikkert for bedre at kunne betragte de farlige klipper. Men jeg havde neppe faaet kikkerten til øiet, før jeg af stræk næsten holdt paa at slippe den; thi mellem klipperne havde jeg faaet se paa tre mastestumper. Et stib maatte være strandet der. En følelse af den voldsomste angst sammenførte min skrube, saa at jeg maatte anvende al min kraft for at faa raabt paa styrmænd.

„Længe, altfor længe for mig, blev han staaende og betragtede gennem kikkerten mastestumperne, der ligesom tre fingre paa en haand vinkede til os om hjælp. Vi kunde nu se dem ogsaa med det blotte øie. Tilslut lader styrmænd armen synke og ser paa mig med et usikkert blik. Jeg maatte formodentlig være bleven bleg, og han forstod mig.

„Det behøver vel ikke netop at være 'Katarina', hr. kaptajn', sagde han paa en maade, som viste, at han ikke troede paa sine egne ord.

„Jeg rystede paa hovedet. Jeg vidste altfor godt, at skibet ikke havde kunnet ligge der længe; dertil var brændingerne altfor stærke. Uden ophold lod jeg heise alle seil og styrtede mod klipperne, idet jeg blev staaende ufravendt og stirre mod braget. Desværre viste det sig, at jeg havde ret; det var 'Katarina'.

„Snart kunde vi ogsaa se forskellige mørke stikkluser, som krablede frem og tilbage paa dækket, som stadig overskyldedes af bølgerne. Jeg tog en rask beslutning, lod vor storbaad sætte paa bandet, tog fire af mine bedste folk med og roede henover til braget. Det var intet let arbejde at komme ind til dette; flere gange forsøgte vi forgjæves. Tilslut lykkedes det os at komme op paa en bred klippe ikke langt fra skibet. Et tang blev kastet til os, og man fik trukket os over paa bragets fordæk.“ (Sluttes.)

Feltraabet.

F den sidste krig, som førtes mellem de amerikanske nord- og syd-stater deltog en ung læge ved navn Stuart som frivillig i den nordamerikanske hær. En aften, da han skulde foretage et ridt udenfor krigsleiren, forespurgte han i hovedkvarteret om feltraabet.

„Chicago“, svarte man ham.

Han besvarte altsaa vagtpostens „Hvem der“ med „Chicago“. Den vagthavende soldat stansede ham og sagde med dæmpet stemme: „Hr. Stuart, De har ikke givet mig feltraabet, og det er egentlig min pligt at slyde Dem. Vend hurtigt om og forlang feltraabet for idag.“

Med ikke ringe bevægelse vendte den unge læge sin hest og red tilbage til sin oberst, der til sin store skræk erfarede, at han havde givet ham feltraabet for igaar.

„Massachusetts!“ svarte Stuart anden gang paa stildvaatens „Hvem der“ og tilføjede derpaa: „Min ven, De har idag to gange spurgt mig om feltraabet; der kommer en dag, da vi alle skal stilles for Guds domstol, og da vil der kun en gang blive spurgt om feltraabet. Kjenner De feltraabet for himmelen?“

„Ja, hr. Stuart“, svarte den unge soldat, „da jeg før advarte Dem og lod Dem ride ubestadigt tilbage, saa var det kun, fordi jeg gjenkjendte Deres stemme, og fordi De selv engang i søndagskolen har lært mig feltraabet til himmelen, som hedder: Jesu Kristi, Guds Søns, blod renser os fra al synd!“

En rørende begivenhed.

En rørende begivenhed fandt nylig sted i et af Ruslands fængsler. Mellem de i gaarden opstillede fanger, som med lænker om arme og fødder ventede paa at blive transporterede bort til det berøgtede Sibirien, befandt sig ogsaa en ung stundist, dømt for sin evangeliske bekjendelses skyld. En af fangerne vendte sig til ham og sagde: „Dumrian, der kan du se! din Gud bryder sig ikke om dig, ellers sætte han dig vel i frihed.“

Den troende svarte: „Hvis Herren vil, kan han sætte mig i frihed ogsaa nu. Mine hænder er vel lænkede, men mit hjerte er frit; det bærer ikke længere paa sin tunge syndehynde.“

I dette øieblik raabte en stemme den troendes navn; det var en benaadning for ham. Han kunde gaa, hvor han vilde, medens fangerne en for en førtes afsted til

det iskolde Sibirien, hvorfra man siger, ingen vender levende tilbage uden ved særegen benaadning af keiseren. Hvilket sterkt indtryk denne begivenhed gjorde paa den friggivne og paa de bortdragende fanger, kan enhver selv tænke.

Afstanden til helvede.

En officer, som paa grund af fødsel, rigdom og opdragelse skulde have været en dannet mand, men var det ikke, vilde en dag se en grube i Cornwall. Den minearbejder, som tog ham ned, var en kristen og var meget ilde tilmode ved den ugunstige tale, som officeren førte. Da de kom ned i gruben, følte de, at det blev hedere og hedere. Tilfældt blev heden saa stor, at officeren sagde: „Huf, det er frygteligt hedt; undrøs paa, hvor langt det er til helvede!“ Jeg ved ikke nøie afstanden“, svarte arbejderen alvorlig, „men hvis en løfte i hjætingen brister, vil De være der om et minut.“

Dette ligefremme svar var midlet til at vække officeren til at tænke paa sin farlige tilstand.

For ethvert uomvendt menneske er der blot et skridt, et aandedræt, mellem ham og døden, „og efter døden kommer dommen“.

Han vidste det ikke.

Jeg spurgte en syg gut, glad og munter, som han var: „Hvor skal du tilbringe evigheden?“ Han studsede en stund og sagde: „Jeg ved det ikke!“ Gives der ikke mange mennesker, baade blandt syge og friske, som er ligesaa ubidende angaaende livet efter døden? En sørgelig ubidenhed, og dog praler man med sin kundskab og viden. Man lægger planer for fremtiden, bygger og planter, arbejder og kæmper og — paa dødsleiet ligger man der blottet for alt, husbild tilfældt! Ak, maatte dog denne alvorlige tid mane os til alvorlig bod og drive os til at sige os plads i Guds boliger. Væser, hvor vil du tilbringe evigheden?

Anne budeies sølvskæ.

Nei saa blank og fin en sølvskæ! Og den havde Anne budeie virkelig faaet! Den var

hendes eiendom — ingen vovede at fige noget andet. Og det var den første sølvskæ, hun havde eiet i sit liv.

Egentlig var det nu Holmsen, som skulde have den; thi han eiede præmiekoen, som havde bragt sølvskæen til huset paa sidste byrskue; men Holmsen havde saa mange fine sølvskæer før, og derfor forærede han præmien til Anne budeie for at vise sin tilfredshed med hendes sjældne fæststiel; thi ualmindelig flink var hun; der var ingen af de andre gaardene paa de kanter, hvor der var saa pent og ordentligt stiel. Hun kunde derfor nok fortjene en opmuntring og belønning.

At Anne budeie blev blid, da hun fik den blanke skæ, kan man nok vide. Nei, saa blank, som den var! Hun kunde jo speile sig i den. — Ja, her ser I alle paa billedet Anne budeie, medens hun speiler sig i sin nye sølvskæ. Ser hun ikke blid og lykkelig ud?

Opløsning paa gaader i nr. 40.

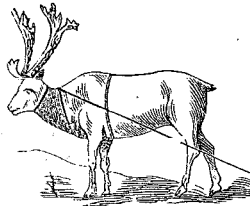
- I. De skulte byr var: 1. Gæ, jævn. 2. Kænin, hæng.
- 3. Evin, uld. 4. Kæ, to, faar. 5. Bille, gris. 6. Lov. 7. Nigle.
- 8. Kæ, set, orin.
- II. Gaade: To hektogram tobak.

Billedgaade.

S

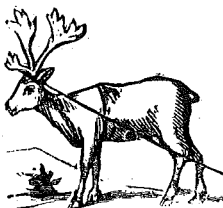
S

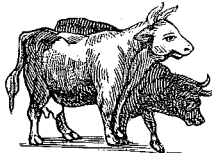
N

2G

TUD

T

12345 D 1